

Nekoč je bila prostitutka, po imenu Marija.

Trenutek, prosim. *Nekoč je bila* je najpripravnejši način, kako začeti zgodbo za otroke, medtem ko je *prostitutka* zadeva odraslih. Kako naj napišem knjigo s tako očitnim protislovjem že na začetku? Navsezadnje pa, ker smo v vsakem trenutku svojega življenja z eno nogo v pravljici, z drugo pa v breznu, bomo kar obdržali ta začetek:

Nekoč je bila prostitutka, po imenu Marija.

Kot vse prostitutke se je tudi ona rodila kot nedolžna devica in je kot deklica sanjerala o moškem svojega življenja (bogat, lep, bister), o poroki z njim (bela poročna obleka), o svojih dveh otrocih (ki bodo slavni, ko bodo veliki), o krasni hiši (s pogledom na morje). Njen oče je bil krošnjar, mama šivilja. Mesto v notranjosti Brazilije, v katerem je odraščala, je premoglo le eno kino, eno diskoteko, eno bančno izpostavo, in zaradi vsega tega je Marija komaj čakala dan, ko bo brez najave prišel princ na belem konju, ji ukradel srce in jo s seboj odpeljal na pot okoli sveta.

A do tedaj je lahko le sanjerala. Prvič se je zaljubila, ko ji je bilo enajst let, na poti v osnovno šolo v njenem kraju. Tistega prvega šolskega dne je odkrila, da na svoji poti ni bila sama: ob njej je hodil deček, ki je živel v sosesčini in obiskoval pouk ob istih urah kot ona. Nikdar nista izmenjala niti besede, a Mariji se je kmalu pričelo dozdevati, da so bili njen najljubši del dneva prav tisti trenutki na prašni cesti, trenutki žeje, utrujenosti in žgocnega sonca. Deček je hodil hitro, ona pa se je skoraj

razčesnila, tako se je trudila stopati vstric z njim.

Prizor se je ponavljal kar nekaj mesecev. Marija, ki se ni marala učiti in v življenju ni poznala druge zabave kot televizijo, si je zmeraj močneje želela, da bi dan čim hitreje minil, stežka je čakala odhod v šolo in konci tedna so se ji zdeli, v nasprotju z drugimi deklicami njene starosti, strašansko dolgočasni. Ure pa se otrokom vlečejo veliko bolj kot odraslim. Zato je zelo trpela, dnevi so se ji zdeli predolgi. Za njeno ljubezen so ji na voljo dajali le deset minut, na tisoče ur pa, da je mislila nanjo in si predstavljala, kako lepo bi bilo, ko bi z dečkom le lahko končno spregovorila.

Tedaj se je zgodilo.

Nekega dopoldneva se ji je deček približal in jo prosil, naj mu posodi svinčnik. Marija mu ni odgovorila; zaradi nepričakovanega srečanja se je vznemirila in pospešila korak. Skorajda bi okamnela od strahu, ko je videla, da gre proti njej. Ustrašila se je, da bi utegnil spoznati, kako ga je ljubila, kako ga je čakala, kolikokrat je sanjerala, da ga bo prijela za roko, da bosta poletela mimo vhoda v šolo in se podala naprej po cesti vse do njenega konca, kjer je bilo – tako se je govorilo – veliko mesto in v njem osebnosti iz televizijskih nadaljevank, umetniki, avtomobili, veliko kinodvoran in brez števila privlačnih zabavišč.

Ves preostali dan ni mogla misliti na pouk in se je trpinčila zavoljo svojega čudnega obnašanja. Hkrati pa je čutila nekakšno olajšanje, zakaj vedela je, da jo je deček opazil in da je bil svinčnik le pretveza za začetek pogovora. Ko se ji je približeval, je namreč v njegovem žepu opazila obris nalivnika. Čakala je naslednjo priložnost. Tisto noč in vse, ki so ji sledile, si je predstavljala, kaj vse bo rekla dečku, dokler ne bosta našla pravega načina, da začneta zgodbo, ki ji nikdar ne bo konca.

Vendar pa naslednje priložnosti ni bilo; čeprav sta še naprej hodila skupaj v šolo; včasih je bila Marija malce pred dečkom in v desnici držala svinčnik, spet drugič

pa je stopicala za njim in ga nežno gledala. Nikdar več ji ni namenil besede in morala se je sprijazniti s tem, da je do konca šolskega leta ljubila in tiho trpela.

Med počitnicami, ki so se zdele brez konca, se je nekega jutra zbudila z okrvavljenimi stegni in mislila je, da bo umrla; sklenila je, da bo dečku napisala pismo in mu zaupala, da je bil velika ljubezen njenega življenja, potem pa se bo zatekla v divjino in tam jo bodo požrle zveri, ki so ustrahovale tamkajšnje kmete: volkodlak in brezglava mula. Le tako njena smrt ne bo potrla staršev, zakaj revni se nikdar ne odrečejo upanju, pa naj se jim zgodijo še tako velike nesreče. Mislila bosta, da jo je ugrabila premožna družina brez otrok in da se bo nekega dne vrnila, slavna in bogata. Njen večno ljubljeni deček pa se je bo spominjal za vedno in si bo vsak dan znova očital, da jo je ogovoril le enkrat.

Pisma ni utegnila napisati; v sobo je vstopila mati, videla rdeče rjuhe, se nasmehnila in rekla:

»Postala si dekle, hčerka moja.«

Hotela je vedeti, kaj je imelo to, da je dekle, s tem, da ji je tekla kri. A tega ji mati ni znala pojasniti. Rekla je le, da je tako vse v redu in prav in da bo morala odslej štiri ali pet dni na mesec med noge polagati neka-kšno blazino za punčke. Vprašala je, ali moški uporabljajo kakšno cev, ki preprečuje, da bi jim kri umazala hlače, in izvedela, da se to dogaja le ženskam.

Marija se je potožila Bogu, a se je naposled sprijaznila z menstruacijo. Ni pa se mogla sprijazniti z dečkovo odsotnostjo. Kar naprej se je obtoževala zaradi neumnega obnašanja, ko je zbežala od tistega, kar si je najbolj želela. Dan pred začetkom pouka je vstopila v edino cerkev v mestu in pred podobo svetega Antona prisegla, da bo prevzela pobudo in ogovorila dečka.

Naslednji dan se je oblekla, kot je le mogla lepo. Nadela si je obleko, ki jo je mati zašila prav za to priložnost, in se odpravila od doma. Zahvaljevala se je Bogu,

da so se počitnice naposled le končale. Dečka pa ni bilo na spregled. In tako je minil še en tesnoben teden, dokler ni od nekega sošolca izvedela, da se je preselil v drugo mesto.

»Zelo daleč je odšel,« ji je rekel.

Takrat je Marija spoznala, da nekatere stvari izgubiš za vselej. Spoznala je tudi, da obstaja kraj z imenom *Zelo daleč*, da je svet širen, njeno mesto pa majhno, in da najbolj zanimivi ljudje slej ko prej odidejo proč. Tudi ona bi rada odšla, a bila je še tako mlada; ko pa je opazovala prašne ceste mesteca, kjer je živela, je sklenila, da se bo nekega dne vsekakor odpravila po dečkovih stopinjah. Devet petkov, ki so sledili, je, kot je zapovedovala vera, hodila k obhajilu in prosila Devico Marijo, naj jo nekega dne spravi od tam.

Še nekaj časa se je žalostila in si zaman prizadevala izslediti dečka, pa nihče ni vedel, kam so se preselili njegovi starši. Mariji se je tedaj svet zazdel prevelik, ljubezen nekoliko prenevarna, Devica pa le svetnica, ki je bivala na daljnem nebu in se ni kaj prida menila za priprošnje otrok.

*M*inila so tri leta; Marija se je naučila nekaj zemljepisa in nekaj matematike, na televiziji je spremljala nadaljevanke, v šoli prebiralala prve erotične revije in pričela pisati dnevnik o svojem enoličnem življenju in želji, da bi spoznala vse tisto, o čemer se je učila – morja, sneg, može s turbani, elegantne gospe, ovešene z dragulji. Ker pa nihče ne more živeti od neuresničljivih želj – sploh če je mati šivilja in očeta nikdar ni doma –, je kmalu spoznala, da mora pozorneje spremljati dogajanje okoli sebe. Učila se je, da bi uspela, hkrati pa iskala nekoga, s komer bi lahko delila svoje sanje o pustolovščinah. Ko je dopolnila petnajst let, se je zaljubila v fanta, ki ga je spoznala na velikonočni procesiji.

Napake iz otroštva ni ponovila: pogovarjala sta se, postala prijatelja, skupaj hodila v kino in na zabave. Opažala pa je, tako kot se ji je to dogajalo tudi pri dečku, da je bila ljubezen bolj povezana z odsotnostjo kot pa s prisotnostjo ljubljenega: fanta je ves čas pogrešala, si ure in ure predstavljala, o čem bosta govorila na prihodnjem srečanju, premlevala je vsak trenutek, ki sta ga preživela skupaj, in skušala dognati, kaj je storila prav in kaj narobe. Sama sebe si je rada zamišljala kot izkušeno dekle, ki je že doživelo izgubo velike ljubezni in je vedelo, kako to boli. Tokrat je bila odločena, da se bo z vsemi močmi borila za tega mladeniča, za poroko z njim, za otroke in hišo ob morju. Vse to je povedala materi, ki pa ji je rekla:

»Premlada si še, hčerka moja.«

»Ampak, ti si se poročila z očetom, ko si bila stara šestnajst let.«

Mama ji ni hotela priznati, da se je poročila zaradi nepričakovane nosečnosti, zato je s stavkom »Zdaj so drugačni časi« preprosto končala pogovor.

Naslednji dan sta se sprehajala po poljani blizu mesta. Kramljala sta, Marija ga je spraševala, ali si želi potovati, on pa jo je, namesto da bi ji odgovoril, objel in poljubil.

Prvi poljub! Kolikokrat je sanjalarila o tem trenutku! Narava okoli njiju je bila čudovita – preletavale so ju čaplje, sonce je zahajalo, izsušena poljana je bila surovo lepa, iz daljave je prihajal zvok glasbe. Marija se je malce upirala, zatem pa ga je objela in skušala narediti tisto, kar je tolikokrat videla v kinu, revijah in na televiziji – svoje ustnice je močno pritisnila ob njegove in premikala glavo sem ter tja, malce v ritmu, malce pa nenadzorovano. Na trenutke je začutila fantov jezik na svojih zobeh in to se ji je zdelo prijetno.

Nenadoma pa jo je nehal poljubljeni.

»Nočeš?« jo je vprašal.

Kaj naj bi mu odgovorila? Da hoče? Seveda je hotela! A ženska se vendar ne more razkriti v takšni luči, sploh pa ne bodočemu možu; kajti ta bi jo vse dni svojega življenja sumničil, da se zlahka vdaja skušnjavam. Raje je molčala.

Objel jo je, jo spet poljubil, a tokrat nekoliko manj navdušeno. Spet je nehal, ves rdeč v obraz – in Mariji je bilo jasno, da je bilo nekaj hudo narobe. Toda bala se ga je vprašati. Prijela ga je za roko in napotila sta se proti mestu. Pogovarjala sta se o drugih stvareh, kot da se ne bi nič zgodilo.

Prepričana, da se je zgodilo nekaj hudega, je tistega večera skrbno izbirajoč besede, kajti menila je, da jih bodo nekega dne zagotovo brali, zapisala v svoj dnevnik:

Ko srečamo nekoga in se vanj zaljubimo, se

nam zdi, da je vse stvarstvo v sozvočju; danes sem to videla v sončnem zahodu. Vendar pa se, če gre kaj narobe, vse razblini! Čaplje, glasba, njegove ustnice. Kako je mogoče, da lepota, ki nas je obdajala še pred nekaj trenutki, tako hitro izgine?

Življenje je zelo hitro; ljudi pahne iz nebes v pekel v enem trenutku.

Naslednji dan je govorila s prijateljicami. Vse so videle, da je šla na sprehod s svojim bodočim zaročencem – konec koncev, ni dovolj imeti veliko ljubezen, treba je tudi doseči, da se razve, kako zaželena oseba si. Kar razganjalo jih je od radovednosti, kaj se je zgodilo. In Marija, polna sebe, jim je priznala, da je bilo najlepše, ko se je z jezikom dotikal njenih zob. Ena od deklic se je zasmejala.

»Kaj nisi odprla ust?«

Nenadoma je vse postalo jasno – njegovo vprašanje, razočaranje.

»Zakaj?«

»Da bi ti potisnil jezik v usta.«

»In zakaj bi to storil?«

»Ne vem. Tako se pač poljublja.«

Skrito hihitanje, izrazi lažnega pomilovanja, privošljivost deklic, ki še nikdar niso imele fanta. Marija je kazala nekakšno brezbržnost; tudi ona se je smejala – čeprav je njena duša jokala. Na skrivaj je preklela filme, ki so jo naučili zapreti oči, položiti dlan na fantovo glavo, premikati obraz malo na levo, malo na desno, niso pa pokazali najbolj bistvenega, najbolj pomembnega. Zamislila si je popolno opravičilo (nisem se hotela takoj prepustiti, nisem bila prepričana, zdaj pa sem spoznala, da si moški mojega življenja) in čakala novo priložnost.

Fanta pa je srečala šele tri dni zatem na neki zabavi;

za roko je držal njeno prijateljico – prav tisto, ki jo je povprašala po poljubu. Spet se je delala brezbrizno in zdržala do konca večera. Z dekleti se je pogovarjala o igralcih in drugih fantih iz mesta, pretvarjala se je, da ne vidi pomilujočih pogledov, ki so ji jih namenjale zdaj ena, zdaj druga. Ko je prišla domov, pa se ji je zrušil svet. Jokala je vso noč, trpela naslednjih osem mesecev in naposled se ji je zazdelo, da ljubezen ni bila ustvarjena zanjo, ona pa ne za ljubezen. Od takrat je preudarjala, ali ne bi kazalo postati redovnica in svoje življenje posvetiti tisti ljubezni, ki ne rani in v srcu ne pušča bolečih sledi – ljubezni do Jezusa. V šoli so se pogovarjali o misijonarjih, ki so hodili v Afriko. Tako je sklenila, da bo to izhod iz njenega življenja brez čustev. Načrtovala je vstop v samostan, opravila tečaj prve pomoči (v Afriki, kakor so razlagali učitelji, je umrlo že mnogo ljudi), se goreče posvečala verouku in že si je sebe zamišljala kot svetnico modernih časov, ki rešuje življenja in raziskuje gozdove, kjer živijo tigri in levi.

Tisto leto, ko je slavila svoj petnajsti rojstni dan, pa ji ni prineslo le spoznanja, da se poljublja z odprtimi usti, in dejstva, da je ljubezen predvsem izvir trpljenja. Še nekaj je odkrila: samozadovoljevanje. Bilo je skoraj po naključju; ko je čakala, da se mati vrne domov, se je igrala s spolovilom. To je počela, ko je bila še otrok, in vseč ji je bil prijeten občutek – dokler je nekega dne ni zalotil oče in jo oklofotal, ne da bi ji povedal, zakaj. Nikdar ni pozabila udarcev in spoznala je, da se ne sme dotikati vsem na očeh; ker tega ni mogla početi na ulici in ker doma ni imela svoje sobe, je prijetni občutek potisnila v pozabo.

Do tistega popoldneva, šest mesecev po poljubu. Mati še ni prišla, ona ni imela kaj početi, oče je pravkar odšel z nekim prijateljem in ker na televiziji ni bilo nič zanimivega, je začela raziskovati svoje telo – gledala je, ali ji kje poganja kakšna odvečna dlaka, ki bi jo bilo

treba izpuliti s pinceto. Zelo je bila presenečena, ko je na zgornjem delu svojega spolovila naletela na majhen fižolček; malce ga je pobezala in že ni mogla več nehati. Bilo je zmeraj bolj prijetno, bolj silovito. Vse njeno telo, sploh pa tisti del, ki se ga je dotikala, je otrdelo. Le malo zatem je vstopila v nekakšen paradiž, občutek je postajal vse bolj silovit, zaznala je, da se ji megli pred očmi in šumi v ušesih, vse je postalo rumenkaste barve, dokler ni zastokala od užitka. Doživela je svoj prvi orgazem.

Orgazem! Užitek!

Bilo je, kot da bi jo poglajalo v nebo, zdaj pa se spušča s padalom, lahno, proti zemlji. Telo ji je oblival pot, ona pa se je čutila popolno, uresničeno, bila je polna energije. To je bila torej spolnost! Kako čudovita zadeva! Nobenih pornografskih revij, kjer vsi govorijo o strasti, obrazi pa so spačeni od bolečine. Nobenih potreb po moških, ki občudujejo žensko telo, a prezirajo njeno srce. Vse je zmogla sama! Še enkrat se je lotila telesa; tokrat si je predstavljala, da jo boža neki znani igralec; spet se je dvignila v paradiž in se spuščala s padalom, v sebi je začutila še več energije. Ko je hotela začeti že tretjič, se je domov vrnila mati.

Marija se je s prijateljicami pogovarjala o svojem novem odkritju. Tokrat jim je zamolčala, da je prvokrat poskusila le pred nekaj urami. Vse – razen dveh – so vedele, za kaj gre, a nobena si ni drznila o tem govoriti. Marija se je počutila revolucionarko, vodjo skupine, in izmislila si je nenavadno »igro skrivnostnih razodetij«, tako da je vsako spodbudila, naj drugim zaupa svoj najljubši način samozadovoljevanja. Izvedela je za najrazličnejše tehnike: ležati pod pernico sredi visokega poletja (zakaj, kot je trdila ena, pot zaleže), uporabiti gosje pero za božanje tiste zedvice (niso vedele, kako se tistemu reče), pustiti, da to naredi fant (Mariji se je kaj takega zdelo nepotrebno), pomagati si s curkom vode iz pipe bideja (doma ga niso imeli, a takoj, ko bo